

ληλη στιγμή, σβίγγοντας την καρδιά της, καθήγγειλε τον Γάλλο αξιωματικό στη Μυστική Υπηρεσία. Ο τολημής αξιωματικός πέρασε από το Στρατοδικείο και σε λίγες ώρες έπεφτε νεκρός από τις σφαίρες του έκτελεστικού αποσπάσματος. Η Μίτσι Σρέντερ είχε το θάρρος να παρακολουθήσει κι αυτή ακόμη την εκτέλεσή του. "Ήθελε ν' αποδείξει ότι τίποτε δεν την συνέδεε μαζί του" ότι ο θάνατός του της ήταν αδιάφορος. Αυτή όμως η δοκιμασία ήταν ανώτερη από τις δυνάμεις της. Η «Χ. 56» από τη στενοχώρια της, άρρώστως βαρεία κι' αναγκάστηκαν να την μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο. "Έμεινε εκεί πέρα ως το τέλος του πολέμου. Όταν έγινε καλά και γύρισε στο πατρικό σπίτι της στη Δρέσδη, η Γερμανία όφειλε από μία τρομαχτική δυστυχία. Οι άνθρωποι πεθάναν στους δρόμους από την πείνα, ή άπρωστάτες οικογένειες των τραγικών θυμάτων του πολέμου διοργανώναν ογκώδη συλλογήματα σ' όλη τη χώρα κι' οι άστονομοικοί, μὴν ἀντέχοντας πὴν νὰ πνίγουν στὸ αἷμα τὶς διάφορες διαδηλώσεις, ἄφηναν τὸν κόσμο ν' ἀναστατώνει τὸ Βερολίνο. Μὰ ἡ Μίτσι Σρέντερ δὲν στενοχωριόταν καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Κλεισμένη στὸν παλιὸ προγονικὸ πύργο της, κάτω στὰ ὑπόγεια τοῦ ἄφηνε τὸ πλῆμμι της γιὰ νὰ... γράφει μὲ τὶς βελόνες του τρυφερά γράμματα στὸν ἀγαπημένο της καὶ νὰ τοῦ δικαιολογήθῃ ὅτι δὲν ἔφταιγε καθόλου ἐκείνη, ἂν τὸν ἔχαν σκοτώσει οἱ συμπατριῶτες της. Μὰ τὸ σπουδαιότερο δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἔσυχη τρέλλα της. Ἡ Μίτσι Σρέντερ κάθε νύχτα κυριευόταν ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ἐγκλημάτος.

"Έχει ἐξακριβωθῆ πειὰ ὅτι τὰ πιὸ ἄγρια ἐγκλήματα, πὸ εἶχαν σημειωθῆ στὴ Δρέσδη ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο, εἶχαν διαπραχθῆ ἀπὸ τὴν τρέλλα Μίτσι Σρέντερ. Ἡ ἄτυχη κατάσκοπος, πὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆ ὅλη τὴ σαγηνευτικὴ ἄμορφιά της, κατῶρθωνε νὰ παρασύρει ὡς τὸ ἀρεσκόμενον σπῆτι της διάφορους ἀπλοϊκοὺς νέους, νὰ τὸς κατεβάζει στὰ ὑπόγεια τοῦ καὶ νὰ τοὺς σκοτώνει. "Ἐπειτα, ἀφοῦ ρουφούσε τὸ αἷμα τους, ἔκρυβε τὰ πτώματά τους σὲ μιά μυστικὴ κρύπτη τοῦ πύργου. Ἡ ἐξαφανίσεις αὐτῶν τῶν νέων δὲν εἶχαν κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς ἀστονομίας. Ἐπέθεταν ὅτι εἶχαν προτιμήσει νὰ πεθάνουν, παρὰ νὰ βλέπουν τοὺς δικούς τους νὰ βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὶς στερήσεις, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ τὸ μυστικὸ τῆς «Χ. 56» θὰ ἔμεινε ἄγνωστο, ἂν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους, ὁ τελευταῖος, δὲν κατῶρθωνε νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια της, νὰ τὴν στραγγαλίῃ καὶ κατῶρθωνε αἰμόφυρτος νὰ διανύσει τὴν ἀπόστασι πὸ τὸν χάριζε ἀπὸ τὴ Δρέσδη. Αὐτὸς ὁ νέος λεγόταν "Έρμαν Κρίχεν κι' εἶχε ἠράκλειο δυνάμι, χάρις στὴν ὁποία κατῶρθωνε νὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο. Δηγήθηκε λοιπὸν στοὺς ἀστονομικοὺς ὅτι στὴν ἀρχὴ ἡ Μίτσι Σρέντερ τὸν εἶχε παρασύρει ὡς τὸ σπῆτι της, λέγοντάς του ὅτι θὰ τοῦ ἔδινε μερικά ζεστά φορέματα γιὰ τὶς μικρὲς ἀδελφές του. "Ἐκείνος βέβαια, μὴ ὑποπευόμενος τί τὸν περίμενε, τὴν ἀκολούθησε ὡς κάτω στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ὅπου εἶχε μεταφέρει τὴν κατοικία της. "Ἦταν πάρα πολὺ περιποιητικὴ μαζί του. Ξαφικά ὅμως, ἔνοιωσε τὰ δόντια της νὰ καρφώνονται σὸ λαϊμὸ τοῦ κι' αἰσθάνθηκε ὅτι τοῦ ρουφούσε τὸ αἷμα του. Μὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του "Ἀρχισε νὰ παλεύει μαζί της καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὴν. Μὰ ἡ Σρέντερ εἶχ' ἀποχτήσει μιά ὑπερφυσικὴ δυνάμι. Καὶ θὰ τὸν σκότωσε, ἂν μιά στιγμὴ δὲν εὗρισκε ἐκείνους τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν πιᾶσι ἀπὸ τὸ λαϊμὸ καὶ νὰ τὴν στραγγαλίῃ.

Οἱ ἀστονομικοὶ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστεψαν τὰ λόγια τοῦ. Μιά ἔρευνα ὅμως σὸ σπῆτι τῆς φρουρῆς Σρέντερ, τοὺς ἔκανε νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὁ νέος εἶχε δίκιο. "Ἐθαγαν λοιπὸν τὴν τρέλλα κατάσκοπο σὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου, μετέφεραν τὰ πτώματα τῶν ἄτυχων νέων στὴ Δρέσδη καὶ προσπάθησαν νὰ κρατήσουν μυστικὴ αὐτὴ τὴν ἀναισχιστικὴ ὑπέθεσι. Μὰ μετὰ λίγα χρόνια, τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Μίτσι Σρέντερ ἔγινε γνωστὸ καὶ τὸ παλιὸ σπῆτι της θεωρεῖται σήμερ ἀπ' ὅλους τοὺς Γερμανοὺς καταραμένο. Κανεὶς ὡστόσο δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὸς αὐτὴ ἡ τόσο καλὴ κι' ἡσυχὴ Γερμανίδα, πὸ εἶχε δείξει τόσο ἠρωϊσμὸ στὰ χρόνια τοῦ πολέμου, κατάνησε τέλος μιά τρέλλη ἐγκληματίας. Ἡ ἱστορία τῆς «Χ. 56» ἦταν μιά ἀπὸ τὶς πιὸ ἄγριες καὶ τὶς πιὸ ἀναισχιστικές ὑπέθεσεις, πὸ ἀψηχόλησαν τὴν δικαιοσύνη μετὰ τὸν τρομαχτικὸ ἐφιάλτη τοῦ πολέμου. Οἱ διάφοροι λοιπὸν περιηγητὰ δὲν παραλείπουν, ὅταν πηγαίνουν στὴ Γερμανία, νὰ ἐπισκεφθοῦν αὐτὸν τὸν καταραμένο πύργο της καὶ νὰ γράφουν λίγες λέξεις σὸ ταξιδιωτικὸ καρνε του. "Ἐγινε κι' αὐτὸ, ὅπως ἀναφέραμε, ἔνα ἀπὸ τ' ἀξιοθέατα μέρη, πὸ διασκεδάζουν τοὺς ξένους ταξιδιωτὲς. Αὐτὸ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῆ ὅτε ὁ Φρίτς Σρέντερ, ὅτε ἡ κόρη του, ὅταν πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας!

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ

ΕΚΕΙΝΗ

Ἐκείνη πὸ ζητοῦσε κι' Ἐκείνη πὸ προσμένει,
κινούμενο στὰ πλῆθη τὸ μαγικὸ ραβδί,
νὰ τὴν ἀγγιγῆ τέλος γιὰ νὰ μὴν εἶνε ξένη,
εἰς ἴσ' αἰ ἡ μογεμένη, ὅπου τὴν ἔχει βρῆ.

Στὸ λαβεῦτό σου χέρι, τὴν κεφαλὴ νὰ γύρω,
νὰ νοιώσω τὴν πνοή σου στὰ χεῖλιά σου κρυφῆ,
στὸν καστανὴν μαλλίων σου σὰν θὰ μεθῶ τὸ μῦρο,
νὰ λημονάω τὴ Μοῖρα καὶ τὴν καταστροφῆ.

Στὸ γλυκὸ στίχο μέσα νὰ βάλω καὶ νὰ κλείσω
νὰ τρέμω τὸ πὸ ὄνειρο καὶ τὸ παραβαρμῶ,
τὰ μάτια μπρὸς σ' ἕνα μακάριο νὰ σφαλίσω,
κι' ἔπάνω των ἄς πῆσι κι' ἡ νύχτα τοῦ χαμοῦ.

Γιατ' εἶσαι στοὺς ἀγῶνες τοῦ πένταθλου ἡ μωρσίνη,
τὸ τρόποσι, ἡ κατάρτα μαζί μὲ τὴν εὐχή,
ὁ ἔριμςός, ἡ κορώνα, ἡ σφραγίδα, τὸ καμίνι,
πὸ θὰ καῖ, θὰ λυώσῃ τὴ γλῶσσα τοῦ ἡ ψυχῆ.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ἄγαπες, πὸ μεστώνετε τὴν ἀκλήρη ζωὴ μου,
ἀγάπες σὰν τριαντάφυλλα, κι' ἀγάπες σὰν κοράλλια.
Ἐδὼ ἡ καρδούλα ἡ καστανὴ, ἐκεῖ ἡ μελαγχολικὴ μου,
κι' ἐκείνη πὸ μὲ φίλευσε δροσάτα πορτοκάλια,
Σ' ὦπα, καρδιά, διαβαίνουν σὰν κύκνοι μὲς' στίς
(μπόρες
καὶ χύνουνε σὸ διάβα τους μῆς ἀνοιξῆς τὸ μῦρο.
ἀπόψε μὴ διαβαίνει ὑπρὸς τὰ μου, ὦ λευκοφόρες,
ἀπόψε στίς μανιούλας μου τὴν ἀγκαλιά τὰ γύρω.

ΡΟΔΑ

Στὸ περιθόλι σήμερ δὲν ἦσαν φῶς τὰ ρόδα
ἀπ' τὴν αὐγὴν ἡ καταχνιὲ ἀπλώθηκαν στοὺς δρόμους,
κι' ἐπνίζανε τὸ κάθε τί φεγγόβολο πὸ εὐδῶς,
κι' ἡ μέρα εἶχε τῆς νυχτὸς τὰ ἄγρια καὶ τοὺς τρώμους.
Κι' ὠψόνουν' ὅλα πρὸς τὸ φῶς μιά θεσην ἄγια,
ἐνῶ φυσάει ἀνάλασφα τὸ βραδυὸν ἀεράκι,
κι' ὅλα τὰ ρόδα τῆς βραγιάς κάνουνε λιτανεῖα:
«Ἄβριο τὸ φῶς βριαμθικὸ κι' οὐτ' ἕνα συννεφάκι»

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Χάι, χάι!... καὶ σαλᾶνε τὰ γαλᾶρια τοῦ
ὀμορφος βοσκῆ μὲς' σὸ λειβάδι...
Χάι, χάι!... μὲ τὴν ἀγκλιτὰς τὰ προβόδαγε
κάθε πορνὸ καὶ κάθε βράδυ—βρόδυ.
Χάι, χάι!... τὰ λάγια μὲ τ' ἀσημοκρούδουνα
μὰ ἔχτες, ἔχτες τὴ θῆρῆς μὲς' στὰ δάσα ;
ἕνας παπᾶς μπροστὰ καὶ πῶς ἐφῆρνανε
μιά φτωγικὴ κι' ὄσπροντυμένη κάσασ!
Κι' ἄργά, δίχως φιλμὸς τὴν ἀνεβῶσανε
σὸ ἔρμοκκλήσι, ἀπ' ἄν' στὰ κορφοβούνια
κι' ἔριμα βελᾶσαν ἀθλιβερά τὰ πρόβατα,
καὶ θλιβερά ἀντιλάξαν τὰ κουδούνια.

ΣΤΡΑΤΟΣ

Ποδοβολὴ ἀπὸ μακρὰ ἄρκοικεῖται,
κι' ἡ σάλπιγγες λαλοῦνε στὸν ἄερα,
κι' ὁ ἀντιλαῶς σὰν γιγαντίας πιετῆται
ἀνέρος καὶ καθάρως στὸν ἀθήρα:
«ὁ στρατὸς! ὁ στρατὸς!» ἀπολογεῖται
κάθε φωνὴ, καὶ κόψε μιά μητέρα
τρέμει, δακρῶζει, σπᾶίζεται καὶ στέκει,
σὰν νὰ προσμένῃ κάποιο ἀστοροπελέκι.

Η ΑΛΛΕΣ

"Ὅλες ἐφύγαν ἡ ὀμορφες σὲ χώρα μακρινῆ,
ἔσες σὲ μιά γλυκεῖα στιγμὴ τὶς ἔταξας δικές μου,
ἡ κάπου ἔαφνον ἐκρῶφνον, τὶς πῆραν οἱ ὀρανοὶ,
κι' ἔμειναν μόνες ἡ καλὲς καὶ ἡ συμπαιθνικές μου.
Λίγο χλωμῆς, λίγο μικρὲς ἡ λίγο πῶς μεγάλες,
ἦσαν νόστιμες κι' αὐτές μὰ ὄχι ὅπως ἡ ἄλλες,
συνθησόμενες ἔμειναν, μὰ ἐκείνες πὸ μὸς φύγαν,
μὸς γνέφαν πάντα στ' ὄνειρο, πλατεῖα ἀγκαλιὰ μ' ἀνοί-
(γαν.